

[Statsministeren]

efteruddannelser. Jeg er sikker på, at det også i staten og i kommunerne vil blive set i stigende udstrækning. Vi skal herfra gøre, hvad vi kan for at opmuntre og inspirere hertil.

Hr. Holger K. Nielsen nævnte – og det er en opfattelse, som jeg deler – at der nok er en tendens til, at politikere i det moderne samfund har mindre indflydelse, end de havde tidligere. I hvert fald oplever vi det sådan. Og man kan sige, synes jeg umiddelbart, at med den viden, vi har i dag, og med de strukturændringer, der er sket – internationaliseringen og teknologien er et par eksempler, informationsstrømmenes mængde er en anden og meget relevant betragtning – er der i hvert fald behov for, at vi prøver at få set lidt mere på, hvordan det politiske system fungerer i det moderne samfund, hvordan vi håndterer de mange informationsmængder, den nye teknologi og vel også den spredning og den diversifikation, som det vist hedder, som vi mere og mere oplever i opdelingen af vores samfund.

Jeg vil gerne komme tilbage til SF's dagsordensforslag mod afslutningen af mine bemærkninger.

Hr. Poul Nielson er kendt for at kunne sammenfatte en kompleksitet i få og enkle betragtninger. Det har vi hørt gode eksempler på her i dag – også bemærkningen om hr. Frank Jensen og Platon, var det vist, som jeg må sige at jeg kan erklære mig enig i.

Så sagde hr. Poul Nielson, at det organiserede fællesskab har altid været forudsætningen for, at vi kan sikre fremskridt for den brede befolkning. Hvad forstås vi ved det organiserede fællesskab? Ja, det kan jo have mange betydninger. Men velfærdssamfundet opfatter jeg for det første som et organiseret fællesskab. Man kan vel også sige, at en god, velfungerende virksomhed er et organiseret fællesskab, der fungerer bedst, hvis det inddrager medarbejderne, dem alle, og dernæst sikrer sit eget fundament, ligesom det sikrer medarbejdernes funktion.

Jeg synes, at de betragtninger, der blev gjort om internationaliseringens aspekter og vel også om personkendskaberne, understreger betydningen af debatten og vores optagethed af at få belyst indholdet i de strukturændringer, der er sket.

Jeg var glad for fru Anne Birgitte Lundholts bemærkning om, at der måtte være lidt bedre

muligheder for flytning mellem pensionskasser efter individuelle valgønsker. Så blev der tilføjet: Men det er ikke helt enkelt. Og det er jeg meget, meget enig i. Det er faktisk uhyggelig svært. Derfor er der naturligvis også nedsat et udvalg for at se på det. Jeg skal ikke trætte med sider af kompleksiteten, men bare nævne ord som pensionstilsagn og sammenhæng mellem beskæftigelsesgrader og medlemskab i enkelte pensionskasser som bare én side af sagen, der er uhyre sammensat og derfor gør, at vi må fare med megen lempe her, så vi er sikre på, at sikkerheden i pensionstilsagnene og den spredning og risikovillighed, som jo hænger sammen med pensionskassernes størrelse, er vigtige positivsider, som vi ikke må tabe i vort forsøg på at balancere på dilemmaet: det at kunne flytte og det at kunne give sikkerhed for pensionsopsparingen.

Lønmodtagernes Dyrtidsfond har jo en helt konkret historie, som jeg håber vi alle husker en gang imellem. Lønmodtagernes Dyrtidsfond kom jo til verden på baggrund af, hvad jeg vil kalde en solidarisk håndsregning fra yderst ansvarlige folk i dansk fagbevægelse. Det var en del af et i virkeligheden stort indkomstpolitisk forlig i slutningen af 1970'erne, nærmere bestemt december 1979. En gang imellem, som tiden går og hukommelsen svigter, synes jeg, det er vigtigt at fastholde, at det faktisk var et ret genialt indgreb. Det må jeg sige. Jeg vedkender mig da gerne et indirekte medansvar derfor. Det var faktisk ganske这件, for hvad var det, vi gjorde dengang? Vi sagde: Vi tager sådan set ikke noget fra lønmodtagernes velerhvervede, overenskomstbestemte rettigheder, men vi venter med at udbetale dem pengene, dyrtidsportionerne, til lidt senere, når samfundet er kommet i sving og investeringerne er kommet i gang. Og det er præcis det, der sker.

Derfor bliver jeg selvfølgelig lidt ked af det – ikke meget, men bare lidt – når fru Anne Birgitte Lundholt glemmer hele den fælles forståelse, der var, dengang vi etablerede denne sag. For tænk engang – uden at dansk presse skal blive alt for chokeret – vi kan jo ikke udelukke, at vi engang i en ukendt fremtid igen har brug for at appellere til samfundssolidaritet og forståelse hos begge parter på arbejdsmarkedet, og så er det selvfølgelig utrolig vigtigt, at de grundlæggende aftaler og forudsætninger,